

[Svend E. Johansen.]

Jeg synes, at Grundtanken i Lovforslaget om Appelretten, saaledes som det foreligger her, maa være Justitsministerens oprindelige, at Klager *skal* for Appelretten. Saa maa Klageren tage Skade for Hjemgæld, hvis det viser sig, at han farer med løs Tale og halv Vind. Jeg er bange for — hvad jeg har givet Udtryk adskillige Gange i Rigsdagen — at overlade for meget Skøn til Embedsmændene. Skal man ind paa de skønmæssige Afgørelser, tror jeg, at Betragtningmaaden løber Fare for at blive subjektiv og ogsaa for opportunistisk i visse Tilfælde. Derfor bør man overalt i Lovgivningen og ikke mindst ved dette Lovforslag bestræbe sig for at gøre Skønnets Spillerum saa lille som muligt.

I den nævnte Artikel af Medlem af Retsplejeudvalget Overretssagfører Knud Jærner, offentliggjort i „Ugeskrift for Retsvæsen“, siges der videre:

„og de, der mener, at Domstolenes absolutte Uafhængighed af Administrationen er en Grundpille for vor Tilværelses Sikkerhed, og tillige, at de“ — altsaa Domstolene — „i det hele har forstaaet paa rette Maade at bruge den Magt, den Ret til selv at øve den fornødne Kontrol . . .“.

Her rører Skribenten i Virkeligheden ved noget af det, der er Nerven i hele den Debat, der føres her, dette, om Dommerne i Kraft af den nuværende Retsplejelov og Straffelov selv har været i Stand til at udøve og selv har udøvet den fornødne Kontrol med Dommerne selv og med deres mere eller mindre heldige Kolleger; det er i Virkeligheden Sagens Kærne, om Dommerne selv har formaaet at holde Justits.

Det ærede Medlem Hr. Victor Pürschel krævede i Gaar Oplysning om, hvilke Interesser Dommerne vil forsvare. Kravet var henvendt til den ærede socialdemokratiske Ordfører, som jeg gaar ud fra vil tage denne Side af Sagen op. Jeg vil gerne have Lov til at give et Par Eksempler paa, hvor Dommerne som Stand svigtede, da de kunde have ydet en Indsats for renere Luft i vort Retsvæsen.

Jeg maa dér minde om den Sag, der maaske formelt har fundet sin Afslutning, men ikke reelt, den Sag, hvorunder Dommer Eide sammen med Politiaadvokaterne forlangte og fik Journalist Haste afskediget fra „Berlingske Tidende“, fordi han havde angrebet Dommer Eides Overgreb mod Revisor Nørregaard. Jeg vil minde om, at den samme Dommer kaldte Tilhørerne ved offentlige Retsmøder for Sjovere. Dommer

Eide, der benyttede sin Position og Autoritet som Dommer til at gøre en Journalist, der sagde Sandheden, brødløs, denne Mand er stadig Dommer, ganske vist forflyttet til Skifteretten, men dog kongelig dansk Dommer. Jeg vil minde om en anden af denne Sags Hovedpersoner, fhv. Politiaadvokat Johnsen, der var med i Aktionen mod Journalist Haste og ogsaa med i Sagen, oven i Købet en af Hovedpersonerne, i Overgrebet mod Revisor Nørregaard, fhv. Politiaadvokat Johnsen, hvis Hukommelse under Bidsagen var af en saadan Beskaffenhed, at tilsvarende Hukommelse hos almindelige dødelige meget let vil bringe disse i Konflikt med Straffelovens Paragraf om falsk Forklaring.

Ved en Sag om dette Spørgsmaal sagde Landsretten om Politiaadvokatens Forklaring, at den var objektivt forkert, men ikke subjektivt forkert. Det er saadan juridisk Formalisme, den almindelige jævnt begavede Befolkning ikke kan fatte, og som den føler krænkende for sin Retsbevidsthed. Blev der dengang skabt ren Luft i vore Retssale, i vort Retsvæsen? Hr. Johnsen er i Dag Dommerfuldmægtig i Nordre Birk, med al god Udsigt til en Dag at sidde i et Dommersæde, hvor han har andres Velfærd i sin i hvert Fald meget usikre Haand. Jeg synes, det er beskæmmende for dansk Retspleje som Helhed, for Dommernes Bestræbelser for selv at holde Justits i Særdeleshed, at Landsretten i en Kendelse har erklæret, at han besad den kvalificerede Højagtelse, der nu engang ubetinget hører med til, at en Dommer kan beklæde sit Sæde med Rette.

Et afgørende Bevis for Appelrettens Nødvendighed under en eller anden Form synes jeg at vi har i Dommer Svedstrups Ledelse af Retsforhandlingerne, hans Beskyttelse af en haardt trængt Kollega og til Gengæld de overordnede Instansers Beskyttelse af ham. Journalist Haste havde anlagt civilretlig Erstatningssag mod Dommer Eide m. fl., fordi denne havde bevirket hans Afskedigelse fra „Berlingske Tidende“. I den Anledning havde Højesteret resolveret, at der skulde optages Partsforklaringer, hvilket foregik ved Frederiksberg Birks 2den Afdeling hos Dommer Svedstrup. Jeg vil gerne have Lov til paa Grundlag af det stenografiske Referat af disse Retsforhandling, optaget af autoriserede Retsstenografer, at gøre Tinget bekendt med, hvorledes Retten plejes i Danmark, i hvert Fald i Frederiksberg Birks 2den Afdeling. Det maa blive kort, fordi Tiden og Forretningsordenen ikke tillader